

Capitolul 4

Cuprinsul

Capitolul 4	1
Domnul începe să învețe în parabole	1
Parabola semănătorului	2
Cea căzută lângă drum	3
Sămânța semănată pe locul stâncos.....	3
Sămânța semănată între spini	4
Sămânța semănată în pământ bun	4
Lumina pusă sub baniță.....	5
Responsabilitatea ascultătorilor.....	7
Parabola seminței care crește de la sine	7
Parabola grăuntelui de muștar	8
Învățarea ucenicilor de către Domnul	10
Domnul potolește furtuna.....	10

Domnul începe să învețe în parabole

Marcu 4.1,2: Și din nou a început să-i învețe lângă mare. Și s-a adunat la El o mare mulțime, încât El, intrând în corabie, S-a așezat în ea, pe mare; și toată mulțimea era aproape de mare, pe țărm. Și îi învăța multe în parabole și, în învățătura Sa, le spunea: „Ascultați!”

Începutul capitolului patru reprezintă un punct de cotitură remarcabil în slujba Domnului și în căile Sale cu Israel. În primele trei capitole am putut vedea ura tot mai mare a poporului iudeu și mai ales a conducătorilor săi, care nu voiau să-L asculte pe Domnul și Îl respingeau. De aceea, acum intenția Domnului nu mai este de a le mai da alte învățături. El schimbă *conținutul* învățăturilor Sale și *modul de a le da*. Înainte vorbise deschis poporului, acum începe să vorbească în *parabole*, pentru ca nu toți să-L poată înțelege. De asemenea, Domnul extinde *sfera* activității Sale de slujire, ceea ce se poate vedea în faptul că „din nou a început să-i învețe lângă mare”.

Marcu 4.10-12: Și, când a fost singur, cei din jurul Lui împreună cu cei doisprezece L-au întrebat despre parabole. Și le-a spus: „Vouă vă este dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei de afară, toate sunt date în parabole; pentru ca, văzând, să vadă și să nu cunoască; și, auzind, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă și să li se ierte păcatele”.

Din versetele 9-12 și din [Matei 13.10-17](#) reiese clar că vorbirea în parabole este un *semn al judecății* asupra poporului necredincios. Domnul introduce o demarcație între ucenicii Săi, care

sunt sincer interesați de El și de Cuvântul Său, și cei care sunt „afară” (versetul 11). Ucenicilor Săi le-a „explicat toate” (versetul 34), i-a introdus mai adânc în gândurile Sale prin parabole.

Cineva a spus cândva cu îndreptățire: „O parabolă servește pentru a face înțelese lucrurile dificile (pentru cei care sunt „înăuntru”) și, de asemenea, pentru a face lucrurile dificile și mai de neînțeles (pentru cei care sunt „afară”)”.

Prin parabole, Domnul folosește evenimente sau întâmplări din viața pământească, pentru a ilustra adevăruri spirituale.

Parabola semănătorului

Marcu 4.3: Iată, semănătorul a ieșit să semene.

Domnul începe seria celor patru parabole din acest capitol cu parabola „Semănătorului”. El pune această parabolă prima, pentru că este deosebit de importantă și fundamentală, după cum se poate vedea din versetul 13. Ea este condiția prealabilă pentru ca ucenicii să înțeleagă celelalte parabole, deoarece oferă informații despre schimbarea în slujirea Domnului și despre diferitele efecte pe care le produce slujirea. Prin această parabolă, Domnul îi pregătește pe ucenici pentru slujirea lor, arătându-le la ce rezultate se pot aștepta, protejându-i astfel și de dezamăgiri.

Este interesant să vedem diferitele grupuri de trei în această parabolă:

- a) Ea are trei obiecte:
  - semănătorul,
  - sămânța,
  - pământul.
- b) Există trei feluri de sol neroditor:
  - drumul,
  - locul stâncos,
  - spinii.
- c) Există trei dușmani:
  - diavolul,
  - carnea,
  - asemănarea cu lumea.
- d) Există un triplu proces de creștere pe pământul neroditor:
  - sămânța este luată imediat;
  - sămânța răsare, dar apoi se usucă repede;
  - sămânța răsare, dar spinii sugrumă plantele.
- e) Există un triplu proces de creștere pe solul fertil:
  - rodire de treizeci de ori mai mult,
  - rodire de șaizeci de ori mai mult,
  - rodire de o sută de ori mai mult.

„Iată, semănătorul a ieșit să semene” - deși nu se spune aici și nici în interpretarea Domnului în această parabolă, este clar că semănătorul este *Domnul Isus Însuși*. Așa se prezintă El Însuși în parabola despre „neghina din ogor” ([Matei 13.37](#)). *El iese* (de asemenea, un indiciu al extinderii sferei de slujire a Domnului dincolo de Israel) să semene. Astfel, căile Sale cu oamenii capătă un *caracter cu totul nou*. Până atunci, El căutase roade de la oameni, și mai ales de la poporul

Său, timp de peste 4000 de ani. Acum, El sădește sămânța Cuvântului (versetul 14) în inimile oamenilor, fără a face deosebire între națiuni, pentru ca aceasta să rodească acolo. Această sămânță a Cuvântului trebuie să fie întotdeauna subiectul principal al oricărei vestiri.

Cea căzută lângă drum

Marcu 4.4: Și a fost că, pe când semăna, una a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mâncat-o.

Marcu 4.15: Și aici sunt cei de lângă drum, unde Cuvântul este semănat; și, când aud, îndată vine Satan și ia Cuvântul care a fost semănat în ei.

Drumul este primul din cele patru soluri, pe care Domnul le prezintă în această parabolă. Din explicarea parabolei în diferitele Evanghelii, este clar că aceste patru soluri arată *patru stări diferite ale inimii*, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le întâlnește în oameni. Aplicarea la starea inimii unui păcătos este cu siguranță în prim-plan, dar toate stările pot fi prezente într-un fel sau altul și la un credincios. Prin urmare, în timp ce studiem această parabolă, ar trebui să ne întrebăm cum primim și noi Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare caz și ce efect poate produce în inimile noastre.

Prima inimă este ca o cărare bătătorită, în care Cuvântul nu poate pătrunde. Este inima unei persoane care aude Cuvântul și poate că l-a auzit de mai multe ori, dar care nu este deloc atinsă de El și Îl uită repede. La acești oameni este foarte ușor pentru diavol să îndepărteze imediat și complet sămânța, Cuvântul auzit.

Diavolul este primul dintre cei *trei dușmani* prezentați în această parabolă care vor să împiedice primirea Cuvântului. Diavolul este acolo „îndată” când Cuvântul este semănat. Dacă am fi mai conștienți de acest fapt, ne-am ruga mai mult și pentru toți slujitorii Domnului care predică Cuvântul; înainte, în timpul și, de asemenea, după fiecare slujbă.

Această stare a inimii este, de asemenea, un avertisment serios pentru copiii părinților credincioși, care au auzit Evanghelia de multe ori, dar care nu s-au pocăit încă. Se poate întâmpla cu ușurință ca inimile lor să devină din ce în ce mai tari pe măsură ce înaintează în viață, până când, ulterior, nu le mai este posibil să asculte de Cuvânt.

Dar această stare a inimii îl poate caracteriza și pe un credincios. Cât de repede se întâmplă ca inima noastră să se împietrească sub influența acestei lumi și Cuvântul lui Dumnezeu să nu ne mai atingă, sau pur și simplu să *nu vrem să auzim* anumite lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu și să ne împietrim inima în această privință.

Sămânța semănată pe locul stâncos

Marcu 4.5,6: Și alta a căzut pe locul stâncos, unde nu avea mult pământ, și îndată a răsărit, pentru că nu avea pământ adânc; și, când a răsărit soarele, a fost arsă și, pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat.

Marcu 4.16,17: Și, la fel, sunt cei semănați pe locurile stâncoase sunt cei care, când aud Cuvântul, îndată îl primesc cu bucurie, și nu au rădăcină în ei înșiși, ci sunt numai pentru un timp; apoi, când vine necaz sau persecuție din cauza Cuvântului, îndată se poticnesc.

Cel de-al doilea sol al inimii pare la prima vedere mai promițător decât primul. Neferilitatea solului nu este imediat evidentă, dar este totuși prezentă sub stratul subțire de pământ.

„Solul stâncos” este folosit pentru a descrie pe *ascultătorii superficiali* ai Cuvântului. La ei, *carnea* este dușmanul Evangheliei.

Prima lor reacție este „bucuria”; și dacă așa este în cazul unui necredincios, Cuvântul nu și-a atins primul obiectiv. Scopul Duhului Sfânt este de a-l conduce pe păcătos, prin Cuvânt, la cunoașterea stării sale pierdute și la pocăință. Numai după aceasta vine în inimă o bucurie reală și profundă.

Și oamenii care fac mărturisiri superficiale și mecanice ale păcatului se numără printre cei pe care s-a semănat „pe loc stâncos”.

Dar și noi, credincioșii, putem trăi într-o astfel de stare superficială. Atunci, probabil ne bucurăm de o predică bună sau de alegerea reușită a cuvintelor vorbitorului, dar ceea ce auzim nu pătrunde adânc în inima noastră și nu tragem nicio consecință din ea. Aceasta este o stare periculoasă, care ne face să cădem, atunci când vin vremuri de încercare pentru noi.

Credincioșii din Tesalonic primiseră Cuvântul în mod corect. Aveau bucurie în Duhul Sfânt, în ciuda multor neazuri ([1 Tesaloniceni 1.6](#)).

Sămânța semănată între spini

Marcu 4.7: Și alta a căzut între spini; și spiniile au crescut și au înăbușit-o și n-a dat rod.

Marcu 4.18,19: Și alții sunt cei semănați între spini: aceștia sunt cei care au auzit Cuvântul; și grijile veacului și înșelăciunea bogăției și poftele după alte lucruri, intrând în ei, înăbușă Cuvântul, și el devine neroditor.

Pământul spinos arată o inimă care a devenit neroditoare din cauza *influenței lumii*.

Cele trei influențe menționate:

- a) *grijile veacului,*
- b) *înșelăciunea bogăției, și*
- c) *poftele după alte lucruri*

arată o stare caracterizată de *asemănare cu lumea*. Iar acolo unde inima este plină de lume, Cuvântul lui Dumnezeu nu poate prinde rădăcini.

Toate aceste trei lucruri sunt pericole pentru credincioșii și necredincioșii din orice categorie de vârstă. Atunci când ne umplu inima, ele duc la lipsa de roade și la pierderea bucuriei în Domnul și în Cuvântul Său!

Tânărul bogat din [Matei 19.16-22](#) este un exemplu al influenței distrugătoare a „înșelăciunii bogăției”. Adesea, noi nu vedem deloc bogăția ca pe o înșelăciune, dar înșelăciunea ei constă în a ne determina să gândim că nu avem nevoie de nimic și că suntem independenți.

Chiar și imaginea împăratului, care a făcut fiului său o nuntă și a primit numai refuzuri din partea celor invitați, arată „spiniile” care înăbușă Cuvântul harului (compară cu [Matei 22.1-14](#)).

Sămânța semănată în pământ bun

Marcu 4.8,9: Și alta a căzut pe pământul cel bun și a dat rod, răsărind și crescând; și a adus: una treizeci, și una șaiszeci, și una o sută. Și le-a spus: „Cine are urechi de auzit, să audă”.

Marcu 4.20: Și cei care sunt semănați pe pământul cel bun sunt cei care aud Cuvântul și Îl primesc și rodesc: unul treizeci, și unul șaiszeci, și unul o sută“.

Numai cu acest pământ bun își atinge semănătorul scopul și primește roade. Aceste inimi nu numai că *aud* Cuvântul, dar Îl și *primesc* și apoi *dau rod*. Iar „a da rod” este ideea principală a acestei parabole.

Ce înseamnă „roadă” în viața unui credincios și pentru cine este ea?

Ei bine, destinatarul roadei este cel care a semănat sămânța; este *Domnul* (Marcu 4) și, de asemenea, *Tatăl* (Ioan 15; Evrei 13.15).

Ioan 15.8 și, de asemenea, „roada Duhului” din Galateni 5.22 arată clar despre ce este vorba în primul rând în cazul rodului: *rod este tot ce devine vizibil în viața noastră din însușirile Domnului Isus*. Acest fapt este pentru gloriificarea Tatălui.

Desigur, tot ceea ce se face din dragoste pentru Domnul și în dependență de El este, de asemenea, roadă; dar *roada, în sensul Noului Testament, se referă mai mult la ceea ce suntem decât la ceea ce facem*.

Chiar și atunci când sămânța bună cade pe un sol bun, există cantități diferite de roade. Deoarece credinciosul are încă în el firea veche, dușmanii arătați în versetele anterioare pot, de asemenea, să atenueze efectele Cuvântului în inima lui. Cât de important este, așadar, să fim veghetori față de tot ceea ce încearcă să ne împiedice să aducem roadă.

Un ajutor și condițiile preliminare pentru a aduce roadă deplină în practica vieții noastre găsim atunci când comparăm versetul 20 cu pasajele paralele din Matei 13.23 și Luca 8.15. Constatăm astfel, că fiecare relatare arată un proces interior diferit, care urmează *auzirii Cuvântului și precedă aducerea de roade*. În Evangelhia după Matei, Cuvântul este *înțeles*, aici, în Marcu, este *primit*, iar în Luca este *păstrat*. Aplicat la practica noastră, aceste trei procese ne arată condițiile prealabile pentru a aduce rod bun și deplin:

Cu cât *înțelegem* mai mult Cuvântul, cu atât mai mult Îl recunoaștem pe Domnul Isus și cu atât mai mult putem reflecta ceva din natura Sa în viața noastră și astfel „aducem rod”. Și numai atunci când *înțelegem* Cuvântul lui Dumnezeu și, prin urmare, și voia lui Dumnezeu, pe care El a arătat-o în Cuvântul Său, știm ce este plăcut pentru El. Dacă facem atunci acest lucru, putem aduce roade practice pentru onoarea Sa.

Primirea precedă, de asemenea, aducerea de roade. Această „primire” înseamnă o preluare a Cuvântului *în inimă* și o „preluare personală” a acestuia pentru sine. În acest fel, credincioșii din Bereea din *Faptele apostolilor 17.11,12* au primit Cuvântul și apoi au dat roade, în sensul că „mulți dintre ei au crezut”.

În continuare, este important să *păstrăm* Cuvântul, adică să Îl păstrăm în *mod activ* împotriva tuturor influențelor potrivnice, pe care dușmanul le pune împotriva unui creștin care aduce roade. Pentru „a rodi în răbdare” (Luca 8.15), este nevoie de energie spirituală.

Lumina pusă sub baniță

Marcu 4.21,22: Și le-a spus: „Oare este adusă lumina ca să fie pusă sub baniță sau sub pat? nu ca să fie așezată în sfeșnic? Pentru că nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, nici nu a fost ceva tănuit, decât ca să vină la lumină.

La prima vedere, ne putem întreba de ce versetele 21-25 sunt plasate în acest loc anume, între prima și a doua parabolă din acest capitol. La o examinare mai atentă, însă, descoperim că ele sunt strâns legate de parabola semănătorului, și aceasta în două privințe:

- a) Parabola semănătorului a arătat că Dumnezeu seamănă sămânța Cuvântului în inimi și caută roade de la noi. Aici vedem că din *rodul pentru Dumnezeu* devine și *lumină pentru oameni*. O legătură frumoasă între versetul 20 și 21 este [Filipeni 2.15](#), unde se spune: „... ca să fiți fără cusur și curați, copiii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și perversitate, în care străluciți ca niște luminători în lume”.

Am văzut că este rod pentru Dumnezeu atunci când ceva din caracterul Domnului Isus devine vizibil în viața noastră. Acest lucru se întâmplă atunci când „*finem sus* Cuvântul vieții”. Atunci când Domnul ia chip în viețile noastre, acest lucru Îl bucură pe Tatăl și, în același timp, este văzut și de lume. Suntem atunci automat o lumină și o mărturie în această lume. El, Cel care este *Lumina*, este atunci văzut în noi.

Dar, ca și în cazul seminței, există *obstacole* în răspândirea luminii. Preocupările pământești și dorința de câștig (banița) pot pune atât de mult stăpânire pe noi încât nimic sau foarte puțin din lumina pe care am primit-o nu este vizibil în viața noastră. Ne asemănăm atunci cu o lampă a cărei lumină este diminuată de un regulator de lumină.

Pe de altă parte, comoditatea mare și trândăvia (patul) pot duce, de asemenea, la faptul că din noi nu mai iese nicio lumină.

Ar trebui să avem grijă să ne îndeplinim sarcina noastră de lumini în această lume și să ne asemănăm cu lampa care stă pe „sfeșnic” și a cărei lumină este vizibilă pentru toți.

- b) Aceste versete sunt cu siguranță aici pentru a preveni orice neînțelegere în rândul ucenicilor. Domnul începuse să le vorbească oamenilor în parabole în versetele anterioare, ca semn de judecată pentru iudeii necredincioși. Deci, ucenicii puteau să gândească, că acest lucru va rămâne pentru totdeauna și că adevărurile minunate, pe care Domnul le vestea, vor fi ascunse pentru totdeauna în acest mod. Dar nu aceasta era intenția Celui care venise în lume ca „adevărata Lumină” pentru a-i lumina pe toți. Ascunderea adevărului în parabole a fost doar o *formă temporară de vestire*, cauzată de inimile împietrite și necredincioase ale iudeilor.

De aceea, Domnul le arată ucenicilor, în versetele 21-25, că ascultătorii Cuvântului sunt responsabili să transmită și altora ceea ce au primit. El îi pregătește astfel pentru slujba la care au fost destinați și care a început în [Marcu 6.7](#) și a continuat să se extindă după înălțarea Domnului. Ioan Botezătorul a fost o astfel de „lumină care arde și luminează” ([Ioan 5.35](#)), iar acum ucenicilor le era încredințată mărturia Împărăției lui Dumnezeu.

Adevărul nu putea rămâne ascuns. Și dacă ucenicii nu ar fi pus în lumină adevărul pe care îl primiseră, Dumnezeu va scoate totuși toate lucrurile la lumină. În mod similar, lucrarea pe care Dumnezeu o lucrează în inima unui om nu poate rămâne ascunsă. În cele din urmă iese la lumină și devine vizibilă pentru toți.

Versetul 22 poate fi aplicat foarte general și la revelațiile divine. Multe lucruri, care erau ascunse sau prefigurate în Vechiul Testament, au fost explicate de Domnul, *Lumina* în Persoană, celor care au primit cuvântul Său, iar noi le putem înțelege acum în lumina Noului Testament. Apostolii L-au urmat pe Domnul în mărturia lor, vestind altora ceea ce au primit de

la Domnul. Pavel este un exemplu de „administrator credincios al harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4.10) prin faptul că „nu a ascuns nimic din ceea ce era de folos” și nu s-a abținut să vestească credincioșilor din Efes „tot planul lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.20,27). Lui i-a fost dat în mod special să dezvăluie taina lui Hristos și a Adunării Sale, care până atunci fusese ascunsă față de toți (Efeseni 3.9). El și-a îndeplinit responsabilitatea de a transmite mai departe ceea ce primise. Și că această responsabilitate există, Domnul o arată clar în versetele următoare.

Responsabilitatea ascultătorilor

Marcu 4.23-25: Dacă are cineva urechi de auzit, să audă“. Și le-a spus: „Fiți atenți la ce auziți! Cu ce măsură măsurați, vi se va măsura și vi se va adăuga. Pentru că oricui are i se va da; și celui care nu are, și ceea ce are i se va lua”.

Domnul arată aici că există o strânsă legătură între ascultarea Cuvântului și punerea Lui în practică. Trebuie să ne folosim urechile noastre interioare pentru a auzi în mod corect cu inima noastră. Căci nu putem transmite decât ceea ce am auzit sau am învățat. Și numai dacă ne ocupăm mult cu Cuvântul lui Dumnezeu putem „măsura” sau judeca practic cu El în mod corect. Pentru aceasta avem nevoie de „simțuri deprinse să deosebească” (Evrei 5.14).

Această responsabilitate de a ne însuși și de a transmite în mod corespunzător ceea ce am primit se aplică fiecăruia, tânăr sau bătrân, frate sau soră. Dar dacă ne asumăm această responsabilitate și o transmitem în mod corect, vom primi din ce în ce mai mult de la Domnul. Aceasta este binecuvântarea pentru o inimă care trăiește în exercițiul constant de a auzi, de a prelucra și de a transmite mai departe (compară cu Proverbele 11.24,25).

Dar celui care nu-și însușește cu adevărat ceea ce aude și primește i se va lua. Și această latură este adevărată și ne vorbește în mod serios. Nu trebuie să fie așa ca, în general, să nu ne preocupăm de ceea ce primim. Practic, se poate întâmpla și ca noi să nu lăsăm anumite adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu să pătrundă în inima noastră și să le neglijăm. Atunci, mai devreme sau mai târziu, pierdem orice lumină asupra acestor puncte și se poate întâmpla ca, după un timp, să gândim cu totul altfel despre ele. Cât de important este, așadar, să fim atenți la ceea ce auzim.

Parabola seminței care crește de la sine

Marcu 4.26-29: Și a spus: „Așa este Împărăția lui Dumnezeu, ca și cum un om aruncă sămânța pe pământ; și doarme și se trezește, noapte și zi, și sămânța încolțește și crește, fără să știe el cum. Pământul rodește de la sine: întâi fir, apoi spic, apoi grâu deplin în spic. Iar când rodul este copt, îndată trimite secera, pentru că a sosit secerișul”.

Această parabolă este relatată doar de Marcu și este în concordanță cu caracterul Evangheliei sale. Domnul face aici aluzie la ceea ce are loc cu propria Sa eficacitate în legătură cu propovăduirea Evangheliei. Așa cum în viața naturală semănătorul este activ doar la semănat și la cules, iar sămânța germinează și crește fără contribuția semănătorului, tot așa și Domnul voia ca sămânța Evangheliei să fie răspândită în lume, fără implicarea Sa. Abia la seceriș, El va fi din nou acolo, pentru a Se ocupa de ceea ce a fost semănat. Acest lucru este în concordanță cu caracterul Împărăției de astăzi, unde Domnul Împărăției este absent. Astfel, această parabolă arată, de asemenea, că răspândirea Evangheliei nu se bazează atât de mult pe abilitățile

lucrătorilor, care doar împrăștie sămânța, cât pe puterea dătătoare de viață și puterea Cuvântului lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, depinde de lucrător să împrăștie sămânța cu sânguință.

Parabola grăuntelui de muștar

Marcu 4.30-32: Și a spus: „Cu ce să asemănăm [noi] Împărăția lui Dumnezeu? sau în ce parabolă s-o arătăm? Cu un grăunte de muștar care, când este semănat pe pământ, este mai mic decât toate semințele care sunt pe pământ; și, când a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate verdețurile și face ramuri mari, încât păsările cerului se pot cuibări sub umbra lui”.

Domnul introduce parabola grăuntelui de muștar într-un mod foarte frumos. În bunătatea și smerenia Sa, El se unește aici cu ucenicii Săi și pune întrebările Sale sub forma „noi”. Desigur, El nu era derutat de răspuns și nu avea nevoie de sfaturile ucenicilor cu privire la modul în care să facă mesajul Împărăției lui Dumnezeu pe înțelesul oamenilor. Dar El Se vede atât de strâns legat de ucenici, încât îi include în această chestiune.

Parabola, pe care Domnul o prezintă apoi, adesea nu este înțeleasă corect în creștinătate. Există părerea că în bobul de muștar se găsește o imagine a răspândirii Evangheliei. Cu toate acestea, dacă privim parabola în contextul ei și examinăm semnificația simbolurilor folosite în ea, ne dăm seama că nu se regăsește acest lucru în ea. Aici nu este vorba nici de ideea de *rod*, ca în versetele anterioare, căci nu este vorba de partea referitoare la Dumnezeu a Împărăției, care este prezentată aici.

Mai degrabă, această parabolă ne arată *dezvoltarea exterioară, pe care Împărăția lui Dumnezeu ar urma să o ia sub responsabilitatea omului*. Ceea ce a avut un început mic și discret, va deveni un mare sistem pe pământ, care va oferi protecție multora. Acest lucru este clar din semnificația simbolurilor folosite aici:

Grăuntele de muștar este folosit des de Domnul pentru a prezenta ceva mic (de exemplu, [Matei 17.20](#); [Luca 17.6](#)). Această idee de micime este în prim-plan și aici. Marcu subliniază în mod deosebit faptul că grăuntele de muștar este „mai mic decât toate semințele”.

Însă, acest grăunte de muștar crește într-un *copac foarte mare*, cu ramuri mari, la umbra căruia se așază *păsările cerului*. Această imagine a unui *copac mare* este deja prezentată în diferite pasaje din Vechiul Testament:

În [Ezechiel 31.1-9](#), *Asiria* este comparată cu un astfel de copac mare, un cedru din Liban, în care se cuibăresc păsările cerului. Profetul aplică apoi această imagine la *Faraon și armatele sale*.

În [Daniel 4](#), împăratul *Nebucadnețar și împărăția sa* sunt de asemenea comparate cu un copac mare, în ale cărui ramuri locuiesc păsările cerului. Și pentru *viitoarea Împărăție a Domnului nostru*, în [Ezechiel 17](#), este folosită imaginea unui cedru impunător, sub care locuiesc toate păsările cerului.

Din aceste pasaje reiese clar că imaginea unui copac mare ne prezintă *o putere mare pe pământ, care poate fi atât bună, cât și rea*. Și tocmai un astfel de mare sistem de putere lumească este cel în care s-a transformat Împărăția lui Dumnezeu în înfățișarea ei exterioară. A devenit un sistem care oferă protecție și refugiu multor oameni și în care pot fi găsite multe curente diferite.

Aceasta este ceea ce este prezentat în *păsările cerului*. Aceste păsări îl reprezintă pe satan și pe ajutoarele sale din parabola semănătorului, în câteva versete mai devreme. Ele reprezintă, de asemenea, răul făcut și tolerat astăzi sub masca creștinismului și pe dușmanii creștinismului, care și-au stabilit reședința sub „umbra” creștinătății.

În [Apocalipsa 18.2 și 17.1-6](#) este arătat rezultatul final teribil al acestui mare copac în imaginea „Babilonului”. Babilonul de acolo este exact ceea ce rămâne din Împărăția lui Dumnezeu atunci când adevăratul nucleu al Împărăției (credincioșii) nu mai este pe pământ. Și când privim în jurul nostru cu ochii deschiși, ne dăm seama cât de mult se merge deja în această direcție astăzi, care este prezentată acolo în Apocalipsa.

Sămânța de muștar crește în *lățime*, în timp ce sămânța din versetele 26-29 crește *subțire spre cer*. Putem face o aplicație pentru noi înșine din aceasta:

Dacă viața noastră de credință nu se străduiește să urce în sus precum bobul de grâu, ne pierdem inevitabil în lățime. Dacă atracția ascendentă a vieții divine din noi este prea slabă, suntem repede înclinați să vedem lățimea aparentă din alte cercuri creștine și să ne îndepărtăm (separări). Făcând acest lucru, pierdem din vedere adevărata lățime creștină, pe care o putem vedea clar doar dacă avem dorința de a „crește în cunoașterea lui Dumnezeu” și de a merge pe calea noastră în strânsă părtășie cu Domnul nostru ceresc.

Dacă s-a vorbit în repetate rânduri despre „Împărăția lui Dumnezeu” în aceste versete, poate că este bine să ne reamintim din nou pe scurt ce trebuie să înțelegem prin ea.

Adevărul despre Împărăția lui Dumnezeu ocupă un spațiu larg în Noul Testament. *Este domeniul în care Dumnezeu domnește prin Domnul Isus; domeniul în care autoritatea lui Dumnezeu este recunoscută în mod oficial*. Astăzi, acest domeniu trebuie echivalat cu creștinătatea în general.

Această Împărăție a lui Dumnezeu este prezentată în Scriptură sub mai multe unghiuri diferite. De exemplu, ea este

- ca ceva actual (de exemplu, [Luca 17.21](#)) și ca ceva viitor (de exemplu, [Matei 25.34](#)),
- ca ceva pământesc (de exemplu, [Matei 13.24-30](#)) și ca ceva ceresc (de exemplu, [2 Timotei 4.18](#)),
- arătat dintr-o latură și dezvoltare exterioară (de exemplu [Marcu 4.30-32](#)) și dintr-o latură interioară (de exemplu [Marcu 4.26-29](#)).

Confuzia apare în primul rând atunci când nu se face distincția între aceste perspective diferite și, în al doilea rând, atunci când se echivalează Împărăția lui Dumnezeu cu Adunarea lui Dumnezeu. Împărăția și Adunarea au fost identice doar în primele zile ale formării Adunării. Deja în [Faptele apostolilor 8.12-25](#) găsim în Simon vrăjitorul primul mărturisitor fals. El a intrat pe tărâmul Împărăției lui Dumnezeu prin botez, dar nu avea viața adevărată de la Dumnezeu și nu aparținea Adunării Dumnezeului celui viu. De atunci, așadar, Împărăția lui Dumnezeu este formată atât din mărturisitori adevărați, cât și din cei fără viață și nu poate fi identificată cu Adunarea, din care fac parte doar persoanele născute din nou, care au Duhul lui Dumnezeu locuind în ele.

Învățarea ucenicilor de către Domnul

Marcu 4.33,34: Și cu multe asemenea parabole le vestea Cuvântul, după cum puteau ei să audă; iar fără parabolă nu le vorbea; și, deoparte, le explica ucenicilor Săi pe toate.

Aceste versete arată înțelepciunea și dragostea minunată a Domnului în modul în care Și-a pregătit ucenicii pentru trimiterea lor la slujire în capitolul 6 - aici prin cuvintele Sale și, începând cu versetul 35, prin acțiunile Sale. În *înțelepciunea* Sa, Domnul S-a adaptat la înțelegerea spirituală a ascultătorilor Săi, iar în *dragostea* Sa a avut grijă de ucenicii Săi, explicându-le totul în mod special. Era important pentru El ca ceea ce spunea să fie înțeles de ei și să le intre în inimă. Pentru ei - dar și pentru noi astăzi - s-au împlinit cuvintele din [Psalmul 25.14](#): „Domnul Se destăinuie [de fapt: comunicarea familiară sau tovărășia familiară] celor care se tem de El, pentru a le face cunoscut legământul Său”. Din acest exemplu și model al Domnului în a-i învăța pe ascultătorii Săi ar trebui să învețe și astăzi oricine, pe care Domnul dorește să-l folosească pentru a împărtăși ceva din Cuvânt altora.

Domnul potolește furtuna

Marcu 4.35-41: Și, în ziua aceea, când s-a făcut seară, le-a spus: „Să trecem dincolo!” Și, dând drumul mulțimii, ei L-au luat, așa cum era, în corabie. Dar erau și alte corăbii cu El. Și s-a făcut o furtună puternică de vânt și valurile loveau în corabie, încât era aproape să se umple. Și El era la cârmă, dormind pe căpătâi. Și ei Îl trezesc și-I spun: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” Și, trezindu-Se, a mustrat vântul și a spus mării: „Liniște! Taci!” Și vântul a stat și s-a făcut liniște mare. Și le-a spus: „Pentru ce sunteți fricoși? Cum de nu aveți credință?” Și s-au temut cu mare teamă și ziceau unii către alții: „Cine deci este Acesta, că și vântul și marea ascultă de El?”

În evenimentele anterioare, Domnul dăduse învățături despre caracteristicile și efectele predicării Evangheliei. Relatarea miracolului Domnului pe mare, care urmează acum, este menită să le arate ucenicilor ce pericole vor înfrunta ei și toți martorii Împărăției lui Dumnezeu, dar și ce salvare de pericole vor experimenta cei care se încred în El. Dacă mai înainte s-au arătat mai mult *pericolele care vor înconjura slujirea* Evangheliei Împărăției, aici devine clar *ce pericole vor înfrunta slujitorii înșiși*.

O zi lungă și plină de evenimente se încheiase, când Domnul le spune ucenicilor Săi să treacă pe malul celălalt al lacului. Ucenicii urmează porunca Domnului, în care El S-a făcut complet una cu ei („să trecem”), și Îl iau, „așa cum era”, cu ei în corabie. Aceasta este o expresie foarte frumoasă, care are multe de spus pentru noi. Îl luăm și noi pe Domnul, *așa cum este El*, în „corabia vieții” noastre? Sau Îl luăm cu noi doar în parte, așa cum face adesea creștinătatea de astăzi? De exemplu, în perioada Crăciunului, ei vorbesc despre El ca despre Pruncul din iesle sau chiar Îl lasă să fie un model de dragoste față de aproapele, dar în rest nu vor să aibă prea mult de-a face cu El.

Atunci când Îl luăm în viața noastră „așa cum este”, El ne însoțește prin suferințele și coborâșurile vieții noastre. Atunci ajungem să-L cunoaștem ca fiind Cel care poate potoli orice furtună din viața noastră.

Este întotdeauna important să ne întrebăm „cum este Domnul”. Atunci când Îl vedem că „în toate lucrurile S-a făcut asemenea fraților” ([Evrei 2.17](#)) și „la înfățișare a fost găsit ca un om” ([Filipeni 2.8](#)), sau ne gândim la El ca la Marele nostru Preot care „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, cu excepția păcatului” ([Evrei 4.15](#)) și care a fost strâmtorat în toată strâmtorarea

noastră ([Isaia 63.9](#)), dar în același timp este „Dumnezeu binecuvântat în veci” ([Romani 9.5](#)), atunci nu putem decât să ne minunăm și să ne închinăm Lui.

Numai în această Evanghelie se relatează că și alte corăbii se aflau pe mare împreună cu El. Aplicând acest lucru la viața noastră personală, ne putem gândi poate în acest sens la frații și surorile pe care Domnul ni i-a dat de partea noastră și cu care putem vorbi în furtuni despre Cel care poate stăpâni furtuna.

În timpul traversării, deodată se ridică o furtună mare, atât de puternică încât corăbierii experimentați își pierd toată încrederea în experiența și puterea lor. Dar își pierd și încrederea în Stăpânul lor, care doarme pe o pernă în partea din spate a corabiei în mijlocul acestei furtuni violente. Faptul că Domnul dormea arată cât de desăvârșit uman era și în ce pace interioară profundă mergea pe drumul Său pe pământ. În această stare de neliniște, El a realizat încrederea deplină în Dumnezeu, despre care vorbește psalmistul în [Psalmul 4.8](#).

Ucenicii erau aici încă departe de o astfel de atitudine de încredere și pace. Dar când îl vedem pe Petru, în [Faptele apostolilor 12](#), dormind liniștit între doi soldați în noaptea dinaintea condamnării sale, ne dăm seama că el învățase de la Domnul și că devenise ca El acolo.

În timp ce în versetul 38 Domnul stătea în fața noastră ca *Omul desăvârșit*, în versetul 39 vedem că El este totodată *Dumnezeu adevărat*, care are autoritate deplină asupra forțelor naturii. La cuvântul Său, vântul puternic se oprește imediat și se face o liniște mare.

Acest eveniment le dezvăluie ucenicilor multe despre Maestrul lor. Dar, în același timp, ei învață ceva și despre ei înșiși, deoarece Domnul îi pune în lumina Lui cu întrebările Sale.

Deși văzuseră deja atât de mult din puterea și lucrarea Domnului, ei încă nu-și dădeau seama ce fel de Persoană este El cu adevărat și, în necazul lor, Îi fac reproșuri. Dacă s-ar fi gândit la cine era Cel care se afla în corabie cu ei, nu ar fi trebuit să se teamă de scufundare.

Când ne gândim la noi înșine, trebuie să mărturisim că adesea semănăm cu ucenicii în necredința lor, chiar și în situații în care nevoia nu este nici pe departe atât de mare ca aici, pe mare. Și noi trebuie să ne amintim mereu cine este Cel care este cu noi și ne stă alături în orice nevoie.